

[Knud Jespersen.]

at lave et forlig, som går på tværs af befolkningens og navnlig arbejdspladsernes interesser, bør i alt fald gøre sig klart, at det er et overordentlig stort ansvar, man pådrager sig, og at det vil være rimeligt at lytte fremfor alt til de krav, de har, ligesom det vil være rimeligt at føre åben tale i den udstrækning, det overhovedet er muligt, også i dette folketing.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg vil gerne tage udgangspunkt i hr. Knud Jespersens ord om den åbne tale. Ja men det er jo det, der er nogle af os der forsøger på. Vi prøver at sige rent ud til folk ude på arbejdspladserne: pas nu på, I ikke lader jer lokke med på noget. Hvad koster det, hvis det lykkes kommunistiske opviglere at få jer til at gå hjem én dag, to dage, tre dage osv.? Hvad koster det, og hvad opnår I ved det? Det er ren tale, for det er penge, der skal ud af lønningsposen, og det er derfor, vi siger det rent ud. Der er ingen herinde, der ændrer en tøddel i lovgivningen, om så aldrig så mange går hjem fra arbejdspladsen. Hvis vi gjorde det, så sad vi her ikke med rette, for vi er valgt af vælgerkorpset, ikke af nogle folk, der står ude på en tilfældig arbejdsplads, hvor der er kommunister nok til at hidse stemningen i vejret. Se, det er åben tale, så ved enhver, hvor de har folketingsmedlemmer.

Det er ikke for polemikkens skyld, men jeg vil gerne sige, at det er mig altså uforståeligt, at man ikke hverken fra socialdemokratisk hold eller fra SF, hverken hr. Aage Frandsen, hr. Ømann eller den folkekære hr. Poul Dam, hverken på engelsk eller dansk, har gidet røre ved spørgsmålet: hvorfor ikke sætte muligheden for parcellhusejere for at trække dokumenterede vedligeholdelsesudgifter i vejret omgående? Man er i stand til at dokumentere, at den arbejdsløshed, man frygter inden for byggefagene, vil stige fra 3.900 forrige år til 9.800 i 1975, altså med 5.700. Enhver, der kender det mindste til byggeri, ved, at de mennesker med lethed kan beskæftiges ved reparations- og vedligeholdelsesarbejder, hvis der bare bliver givet adgang til det. Er det virkelig ligegyldigt? Hvis det ikke er det, hvorfor tager man så ikke initiativet? Hvorfor følger man det

ikke op? Hvorfor gør man ikke noget? Det kan ske omgående.

Der er en lille ting til. Finansminister Anders Andersen, hvis indlæg jeg i øvrigt fuldt og helt kunne bakke op, talte om det kæmpearbejde, der er præsteret. Det må vi endelig ikke glemme for alt det, der har været tale om. Der er præsteret et enormt undersøgelsesarbejde. De ikke mange kritiske bemærkninger, jeg havde, gik på, skal vi sige taktikken, de gik bestemt ikke på, at der var nogle folk, der ikke havde bestilt noget, for det ville være synd og skam at sige det om såvel embedsmænd som politikere, ministre osv. Men så sagde hr. Anders Andersen, at det var svært med de mange partier. Det må jeg altså ud fra min historiske erfaring bestride. Jeg har været i et folketing, hvor der kun var 5 partier, og det var ikke et hak lettere for den regering, der sad dengang, at komme igennem med noget, end det er nu. Og én ting tror jeg hr. Anders Andersen vil give mig ret i, og det er, at det er ikke de små partier, der har gjort det svært at komme igennem med noget. Det ved jeg finansministeren vil give mig ret i, men jeg vil bare have det frem, fordi der har været så mange aviser, der har haft travlt med at skrive politisk historie og sige: det tror pokker, når alle de partier er der, bliver det svært at lave noget. Det er forkert, det er ikke det, der gør det svært.

Så et par ord om det sociale. Det er utroligt, hvad man kan skælde ud for at være asocialt. Socialt, det er det, man selv synes det er rigtigt at gøre på det sociale område. Asocialt, det er det, andre gerne vil gøre på det sociale område. Det er jo hykleri. Der er ikke noget asocialt i at sørge for, at de penge, man vil yde til nogen, der trænger, ydes til dem, der trænger, og ikke til dem, der skal hjælpe dem, der trænger, og det er det, der i for høj grad er sket og stadig væk sker. Det skader ikke den sociale standard, at det bliver lidt billigere for forældrene at have børn i børneinstitutioner, fordi der ikke skal være dobbelt så mange, som det er rimeligt, til at passe børnene. Der er dobbelt så mange i én kommune som i en anden. Det skader ikke socialt, det kan man godt pille ved. Det skader heller ikke, at folk med 70.000-80.000 kr. i indtægt bliver fri for at betale tilskud til folk med 70.000-80.000 i